

τότε πρῶτον, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι εἶχε καὶ καθήκοντα μητρὸς νὰ ἐκπληρώσῃ, ἡσυχολήθη μετ' ἀπεριγράπτου ἀνδρείας εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς περιουσίας, αἵτινες αὐτὰ ἀπέβλεπον. Μετ' ὀλίγον δὲ τῇ ἐπανῆλθον αὐθις φοβεροὶ πόνοι εἰς τὰς οὐλὰς τῶν τομῶν, αἵτινες ἢ δὲν εἶχον κλεισθῇ, ἢ ἡνεώχθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τὰς φοβερὰς συγκινήσεις· καὶ μετὰ μακρὰς βασάνους, ἐν μέσῳ φρικτῶν ἀλγηδόνων, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐν τῶν πρωτίστων αὐτῆς ἐγκοσμημάτων, καὶ ἐμὲ στερήσασα, πλὴν τῶν τέκνων, ἃ ἔτι μοὶ μένουσι, τῆς μόνης ἄλλης παρηγορίας ἐν τῷ βίῳ, ἐν ᾧ τόσας ὑπέστην δοκιμασίας!

Παρ' Εὐγενίῳ.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον δ' ἔαο μετέβην εἰς τοῦ υἱοῦ μου Ἀλεξάνδρου τὴν ἔπαυλιν εἰς Κηφισσίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἀπεκατέστην εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ Εὐγενίου, ἔνθα πλεῖστον κατέτριβα χρόνον εἰς τὴν κατάταξιν τῆς βιβλιοθήκης μου, ἣν εὔρον ἐν πλήρει ἀταξίᾳ ἐντὸς ἀποθήκης δι' αὐτὴν μακρὰν τῆς πόλεως, ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐπὶ τῆς ἀπουσίας μου ἐνοικιασθείσης. Ἐκεῖκο δ' ἡ οἰκία τοῦ Εὐγενίου εἰς ἐσχατιὰν τῆς πόλεως πρὸς τὰ Β. Δ., εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων, κατὰ τὸ ἐμὸν οὐχὶ βραδὺ βῆμα, ὥστε ἡμην ἤδη περίοικος μᾶλλον ἢ Ἀθηναῖος. Ἡ δὲ ὁδὸς, ἐφ' ἧς ὠκοδομήθη, ἐκλήθη τοῦ **Μιχάλ Βόδα**, ἀγνοῶ διατί. Πιθανῶς διότι διέρχεται δι' ἐδάφους, ὃ ποτὲ ἀπετέλει μέρος μεγάλου κήπου ἀνήκοντος πρὶν εἰς τὸν **Μιχαήλ Σοῦτσον**, ὅστις ὅμως τὸ βάρβαρον καὶ κακόηχον ἐκεῖνο ὄνομα οὐδέποτε ἀπέδωκεν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἐλευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος, ἣν καὶ ὅτε ἦν Αὐθέντης τῆς Μολδαβίας ὠνειρεύετο, καὶ συνέπραξεν εἰς αὐτήν.